

Однако реальный опыт социализма продемонстрировал свою несочетаемость с таким понятием как правовое государство и разделение властей.

Новым этапом в становление независимой судебной власти в Украине можно считать Конституцию 1996 г. В ст. 6 Основного закона сказано, что власть в республике осуществляется на принципах её разделения на законодательную, исполнительную и судебную. Статьи 126, 129 и 130 дают исчерпывающее представление, что такое судебная власть, определяют её назначение как защитника прав и свобод граждан, конституционного строя Украины, соблюдения законности и справедливости при исполнении и применении Конституции и т.д. Огромное значение для формирования судебной ветви власти имеет положение о том, что судьи независимы в принятии решений и подчиняются только закону, должны стоять на страже равенства всех участников процесса перед законом и т.д. Однако, более чем двадцатилетний опыт независимости Украины показывает, что судебная система республики пока ещё не отвечает европейским стандартам, причиной чего являются материально-финансовые и социально-психологические факторы.

Гоцуляк Світлана Леонідівна,
*здобувач Національного університету «Юридична академія
України імені Ярослава Мудрого»*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САНІТАРНОЇ СПРАВИ В УКРАЇНИ ЗА КОНСТИТУЦІЄЮ УРСР 1978 р.

1. У конституціях Української РСР 1919 р., 1929 р., 1937 р. не було висвітлене питання санітарної справи. Вперше його торкнулася лише Конституція УРСР 1978 р.

2. За Конституцією Української РСР від 20 квітня 1978 року кожен громадянин України мав право на охорону здоров'я. Це право було закріплене в статті 40 Конституції. В ній говорилося: «Це право забезпечується безплатною кваліфікованою медичною допомогою, що подається державними закладами охорони здоров'я; розширенням мережі закладів для лікування і зміцнення здоров'я громадян; розвитком і вдосконаленням техніки безпеки і виробничої санітарії; проведенням широких профілактичних заходів; заходами щодо оздоровлення навколишнього середовища; особливим піклуванням про здоров'я підростаючого покоління, включаючи заборону дитячої праці, не зв'язаної з навчанням і трудовим вихованням; розгортанням наукових досліджень, спрямованих на запобігання та зниження захворюваності, на забезпечення довголітнього активного життя громадян». І дійсно, за радянських часів важливою умовою було оздоровлення життя населення, саме цим пояснюється велика увага до санітарних показників загального народного здоров'я, що попереджують соціальні хвороби такі як туберкульоз, венеричні хвороби, та спрямовані на покращення гігієнічних умов праці та побуту населення.

3. Виробнича санітарія (про яку йдеться у статті 40 Конституції УРСР 1978 р.) - система санітарно-технічних і гігієнічних заходів, спрямованих на забезпечення

здорових умов праці, усунення шкідливого впливу окремих технологічних процесів на організм працівників, запобігання професійним захворюванням і отруєнням тощо.

Виконання цих заходів лягли в основу і Закону України “Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення” від (№ 4004 – XII від 24.02.1994 р. із змінами станом на 06.12.2012 р.). Закон встановлює порядок організації державної санітарно-епідеміологічної служби і здійснення державного санітарно-епідеміологічного нагляду в Україні.

Згідно з цим Законом підприємства, установи і організації зобов'язані:

- за пропозиціями посадових осіб державної санітарно-епідеміологічної служби розробляти і здійснювати санітарні та протиепідемічні заходи;
- у випадках, передбачених санітарними нормами, забезпечувати лабораторний контроль за виконанням вимог цих норм щодо безпеки використання (зберігання, транспортування тощо) шкідливих для здоров'я речовин та матеріалів, утворених внаслідок їх діяльності викидів та відходів, а також готової продукції;
- на вимогу посадових осіб державної санітарно-епідеміологічної служби надавати безоплатно зразки використовуваних сировини і матеріалів, а також продукції, що випускається чи реалізується, для проведення державної санітарно-гігієнічної експертизи;
- виконувати розпорядження і вказівки посадових осіб державної санітарно-епідеміологічної служби при здійсненні ними державного санітарно-епідеміологічного нагляду;
- усувати за поданням відповідних посадових осіб державної санітарно-епідеміологічної служби від роботи, навчання, відвідування дошкільних закладів осіб, які є носіями збудників інфекційних захворювань, хворих на небезпечні інфекційні хвороби, або осіб, які були в контакті з такими хворими, з виплатою у встановленому порядку допомоги з соціального страхування, а також осіб, які ухиляються від обов'язкового медичного огляду або щеплення проти інфекцій, перелік яких встановлюється Міністерством охорони здоров'я України;
- негайно інформувати органи, установи і заклади державної санітарно-епідеміологічної служби про надзвичайні події та ситуації, що становлять загрозу здоров'ю населення, санітарному та епідемічному благополуччю;
- відшкодовувати у встановленому порядку працівникам і громадянам шкоду, завдану їх здоров'ю внаслідок порушення санітарного законодавства.

4. На сучасному етапі розвитку, охорона здоров'я забезпечується створенням належних умов життя і праці, системою соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних заходів, досконалою підготовкою висококваліфікованих спеціалістів у галузі охорони здоров'я і державним контролем за фактичним відхиленням окремого чинника виробничого середовища

від природної фізіологічної норми до певної межі не спричиняє небажаних змін в організмі людини і не призведе до негативних наслідків, та державний облік інфекційних і професійних захворювань, масових неінфекційних захворювань (отруєнь), пов'язаних з впливом шкідливих факторів навколишнього середовища.

Григоренко Дмитрий Артурович
*аспирант кафедри історії державства і права
України і зарубіжних стран
Національного університету «Юридическая академия
України імені Ярослава Мудрого»*

ФОРМИРОВАНИЕ СИСТЕМЫ ТОРГОВОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА В УССР В ПЕРИОД НОВОЙ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ ПОЛИТИКИ

С древних времен торговля является важнейшим элементом существования общества и государства, выполняя ряд функций, от получения прибыли до удовлетворения нужд потребителя. По мере становления торговых отношений формировались разнообразные взгляды о роли торговли в экономической и социальной системе общества, а также о смысле, форме и методах ее правового регулирования.

В современной Украине идет поиск оптимальных форм правового регулирования торговли. Одна из важнейших задач правотворческой и правоприменительной деятельности в этом направлении заключается в определении меры свободы частной инициативы и эффективной роли государства в регулировании торговых отношений.

Эффективность торговли в любом обществе всегда зависит от роли государства, меры свободы субъектов хозяйствования и от законодательного регулирования взаимоотношений частной инициативы с государственным влиянием.

В связи с этим, автор видит актуальным обращение к временам новой экономической политики, когда советское руководство, после гражданской войны, «военного коммунизма» реанимировало торговлю, дало свободу частному капиталу и предпринимательству, но при этом не устранилось от регулирования этих процессов.

История становления и развития законодательства о торговле в УССР свидетельствует о том, что нормативно-правовые акты, регулирующие правоотношения в данной сфере, имели разную юридическую силу, поскольку они принимались как высшими органами государственной власти, так и их исполнительно-распорядительными органами на местах.

Введением НЭПа в 1921 г. начинается процесс восстановления торговли. С разрешением торговых отношений возникла потребность в организации специального органа, на который была бы возложена разработка вопросов, связанных с регулированием торговли.

Торговые отношения в УССР были восстановлены в 1922 г. В интересах развития государственного строительства требовалось, чтобы главная доля